

Kristin Hannah

REGĂSIRE

Traducere: **LIDIA GRĂDINARU**

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HANNAH, KRISTIN

Regăsire / Kristin Hannah; trad.: Lidia Grădinaru -
București: Orizonturi, 2004

ISBN 973-9342-72-8

I. Grădinaru, Lidia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DISTANT SHORES

Copyright © 2002 by Kristin Hannah

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
aparțin **EDITURII ORIZONTURI**

B-dul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4, cod 040128-București,
Tel: 337.48.81, 335.07.80, 0744.530.940, 0723.334.291; Fax: 337.48.22,
e-mail: lider@fx.ro; site: www.trustul-lider.ro

TOAMNA

Există un flux în treburile oamenilor,

Care, folosit la timp, duce la noroc.

Omis, toată călătoria vieții lor

Se limitează la umbre și suferințe.

Pe o astfel de mare plină plutim noi acum,

Și trebuie să urmăim curentul unde duce el,

Altfel ne pierdem aventura.

– SHAKESPEARE, *JULIUS CAESAR*, ACT IV, SCENA III

1

Seattle, Washington

Totul a început cu al doilea martini.

– Hai, mai bea un pahar, spuse Meghann.

– Nici vorbă. Elizabeth nu prea ținea la băutură.

Dumnezeu îi era martor că lucrul ăsta se dovedise decisiv cu ani în urmă, în 1976, când era la Universitatea din Washington.

– Nu poți refuza să bei la petrecerea mea de aniversarea a patruzeci și doi de ani. Mai ții minte cum m-am îmbătat astă-primăvară când ai făcut tu patruzeci și cinci de ani?

Ce dezastru a fost atunci!

Meghann sesiză ezitarea și, ca orice avocat bun, o speculă.

– Am să-l chem pe Johnny să ne ia de aici.

– E chiar așa mare că are și permis de conducere?

– Uite ce-i, mă jignești. *Toți* iubiții mei au carnet de conducere.

– Și eu credeam că n-ai standarde.

– Le mențin cât mai mici cu putință. Meghann ridică mâna și-i făcu semn chelneriței, care veni repede. Mai vrem două

martini. Și adu-ne și un platou cu frigărui și mulți cartofi prăjiți.

Elizabeth nu se putu abține să zîmbească.

— De data asta o să iasă urît.

Chelnerița se întoarse, puse pe masă două pahare elegante, și le luă pe cele goale.

— În cinstea mea, spuse Meghann, ciocnindu-și paharul de al lui Elizabeth.

În următoarea oră, conversația alunecă spre vremurile de altădată. Erau prietene de peste douăzeci de ani. În cele două decenii care trecuseră de cînd fuseseră la colegiu, viețile lor o luaseră în direcții opuse. Elizabeth își pusese toate energiile în activitatea de soție și mamă. Meghann devenise avocat de mîna-ntîi specializată în divorțuri, dar prietenia lor era la fel de strînsă. Ani întregi, întrucît Elizabeth și familia ei se mutaseră din oraș în oraș, ținuseră legătura prin e-mail și telefon. Acum, în sfîrșit, locuiau destul de aproape pentru a se vedea în ocazii deosebite. Asta era unul din lucrurile pentru care Elizabeth era încîntată că locuia în Oregon.

Cînd sosi și al treilea rînd, Meghann rîdea zgomotos de sunetul pe care îl scotea casa de marcat.

— Vezi namila aia de iubire arzătoare din colțul ăla? Meghann aruncă o otheadă șireată unui tînăr care stătea lîngă fereastră și părea a fi de vîrsta colegiului.

— Și uite — n-are bretele. Probabil că și le-a dat jos săptămîna trecută. E exact genul tău.

Meghann căută prin cartofi unul mai crocant.

— Nu toate au norocul să se mărite cu iubitul lor din colegiu, drăguță. În plus, nu mai am un gen anume. Am avut cîndva. Acum îl păstrez pe cel care mă face fericită.

Fericită. Cuvîntul o izbi cu putere pe Elizabeth.

— Mă întreb dacă un „Olé!” zgomotos de la o fată... Birdie? Care-i problema? Ce ai?

Elizabeth împinse paharul cu martini și își încrucișă brațele. Asta devenise poziția ei preferată în ultimul timp.

Uneori se pomenea stînd singură în cameră, în picioare, cu brațele atît de strînse la piept încît nici nu putea respira. Era ca și cum ar fi încercat să țină în ea ceva care voia să iasă.

— Birdie?

— N-am nimic, zău.

Meghann coborî glasul.

— Ascultă, Birdie. Știu că ceva nu e în regulă. Sînt prietena ta. Te iubesc. Povestește-mi.

De asta nu bea Elizabeth. Din cauza slăbiciunii, nefericirea ei lua proporții inimaginabile, iar emoțiile nu se mai lăsau ținute în frîu. Se uită la prietena sa cea mai bună, și știu că trebuie să spună ceva. Pur și simplu nu mai putea să țină totul în ea.

Căsnicia ei eșua. Era greu de crezut; de spus era aproape de neconceput.

Ea și Jack se iubeau, dar era un sentiment modelat în mare parte din obișnuință. Pasiunea dispăruse de mult. Aveau tot mai mult impresia că parcă nu se potriveau deloc la pași, fiecare dansînd după altă melodie. El voia să facă sex dimineața; ea voia noaptea. Și așa lăsau să treacă luni fără să facă dragoste, iar cînd, în sfîrșit, ajungeau să facă, pasiunea lor era la fel de sleită ca și necesitatea.

Totuși, prietenii îi invidiau. Toți arătau spre ei și spuneau: *Uite o căsnicie care durează.* Ea și Jack erau ca ultimul exponat dintr-un muzeu care se golea de ani de zile.

N-ar fi putut să spună totul. Cuvintele aveau prea multă putere. Trebuia să fie mînuite cu mînuși rezistente la foc, altfel te-ar fi ars pînă la os.

— Nu sînt prea fericită în ultimul timp; asta-i tot.

— Dar ce-ai vrea?

— O să sune stupid.

— Sînt pe jumătate beată. Nimic n-o să sune stupid.

Elizabeth își dori să poată zîmbi la asta, dar inima îi bătea atît de tare încît se simțea amețită.

— Vreau...vreau să fiu cine am fost cîndva.

– Oh, scumpo. Meghann oftă din greu. Presupun că n-ai vorbit cu Jack despre asta.

– De fiecare dată când sîntem aproape de a discuta despre ceva important, intru în panică și spun că totul e bine. După aceea îmi vine să îmi dau în cap cu un baros.

– Nu știam că ești atît de nefericită.

– Asta-i partea proastă. Nu sînt nefericită. Se prăbuși în față. Coatele ei făcură masa să zăngăne. Sînt doar pustii.

– Ai patruzeci și cinci de ani, copiii nu mai stau cu tine și căsnicia ta s-a învechit, s-a răsuflat și vrei s-o iei de la capăt. Majoritatea clientelor mele sînt în situația ta.

– Oh, bine. Nu numai că sînt nefericită și supraponderală, sînt și un clișeu.

– Un clișeu este ceva adevărat în mod obișnuit. Vrei să-l părăsești?

Elizabeth se uită la mîini, la inelul cu diamant pe care îl purta de douăzeci și patru de ani. Se întrebă dacă ar putea să și-l mai scoată.

– Visez să-l părăsesc. Să trăiesc singură.

– Și în visele alea ești fericită, independentă și liberă. Când te trezești, ești iar singură și pierdută.

– Da.

Meghann se aplecă spre ea.

– Ascultă, Birdie, în biroul meu intră zilnic femei care spun că nu sînt fericite. Eu scriu cuvintele acelea care le vor destrăma familiile și vor frînge multe inimi. Și știi ce? Majoritatea dintre ele își doresc să fi încercat mai asiduu, să fi iubit mai mult. Sfirșesc prin a renunța la casă, economii și stilul de viață pentru o slujbă de la nouă la cinci și un teanc de facturi, în timp ce scumpul de soțior așteaptă zece secunde, după care se însoară cu chelnerița de la Hooters. Așa că iată un sfat de un milion de dolari de la cea mai bună prietenă a ta și avocat de divorțuri. Dacă ești pustie, nu e vina lui Jack, și nici problema lui, iar părăsindu-l nu rezolvi nimic. E treaba ta s-o faci fericită pe Elizabeth Shore.

– Nu mai știu cum să fac asta.

– Oh, pentru Dumnezeu, Birdie, să fim sincere. Pe vremuri erai un cumul de calități – talentată, independentă, intelectuală, și aveai simț artistic. În anii de colegiu cu toții credeam că ai să ajungi următoarea Georgia O'Keeffe. Acum organizezi toate evenimentele de strîngere de fonduri din oraș și îți decorezi casa. Eu mi-am luat licența în drept în mai puțin timp decît îți ia ție să alegi materialul pentru o canapea.

– Nu e cînst...

– Sînt avocat. Ce e cînstit nu mă interesează. Glasul i se înmuie. Și mai știu că ți-a fost foarte greu cu slujba lui Jack. Știi cît de mult ți-ai dorit un loc în care să prinzi rădăcini.

– Ba nu știi, spuse Elizabeth. Am locuit în peste o duzină de case de cînd ne-am căsătorit, în șase orașe. Tu ai trăit numai în Seattle. Nu știi cum e să fii străina din oraș, noua soție fără prieteni și fără un C.V. al ei. La dracu', tu ai intrat în colegiu la șaisprezece ani și totuși ai reușit să te acomodezi. Știu că m-am lăsat obsedată de casa mea, dar asta pentru că mi-am găsit locul în Echo Beach, Meg. În sfîrșit. Pentru prima dată de cînd nu mai sînt copil, am un cămin. Nu o casă, nu un apartament într-un bloc, nu un loc în care să stau cu chirie un an sau doi. Un cămin. Își dădu seama că, practic, ția. Jenată, coborî glasul. Acolo mă simt în siguranță. Tu nu poți să înțelegi asta pentru că ție nu ți-a fost niciodată frică.

Meghann păru să se gîndească la asta. Apoi spuse:

– În regulă, să lăsăm casa. Altceva voiam să spun: nu mai țin minte de cînd nu te-am mai văzut pictînd.

Elizabeth se îndreptă de spate. Asta era ceva despre care hotărît nu voia să vorbească.

– Am zugrăvit bucătăria săptămîna trecută.

– Foarte nostim! Meghann așteptă în tăcere un răspuns.

– După ce s-au născut copiii n-am mai avut timp.

Expresia feței lui Meghann era iubitoare, dar fermă.

– Acum ai.

Era o aluzie subtilă că fetele erau acum la colegiu, că rațiunea de a fi a lui Elizabeth nu rămăsese în loc. Numai o femeie fără copii putea să creadă că e atât de simplu s-o iei de la început. Meg nu știa cum este să-ți dedici copiilor douăzeci de ani din viață și apoi să îi vezi plecând. La emisiunile precum *Oprah*, specialiștii spuneau că asta îți lasă un gol în viață. Au subestimat situația.

Nu era un simplu gol, era un crater. Acolo unde odată erau flori și copaci și viață, acum n-a rămas decât piatră.

Totuși, trebuia să recunoască faptul că și ei îi trecuse prin minte același gând. Ba chiar încercase de câteva ori să schițeze câte ceva, dar era groaznic să întinzi prea târziu mâna după un talent și să rămâi cu mâna goală. Nu era de mirare că își revărsase întreaga creativitate în mult iubita ei casă.

– Ca să pictezi e nevoie de pasiune. Sau poate doar de tinerețe.

– Asta să i-o spui lui mutu'. Meghann băgă mâna în geantă și scoase un carnet în a cărui spirală era înfipt un pix. Deschise carnetul și scrisese ceva, apoi rupse foaia și i-o dădu lui Elizabeth.

Pe foaie scria: GRUPUL DE SPRIJIN AL FEMEILOR FĂRĂ PASIUNI. JOI, 7,00 / ASTORIA COMMUNITY COLLEGE.

– De aproape un an aștept momentul potrivit să-ți recomand asta.

– Sună ca o întrunire de vedete porno. Despre ce se discută acolo? Cum să rămâi cu rujul pe buze după o partidă de sex oral?

– Nostim! Poate ar trebui să încerci o partidă de sex în picioare. Și numai Dumnezeu știe câte căsnicii a salvat o partidă de sex oral.

– Meg, eu...

– Ascultă-mă, Birdie. Am o mulțime de clienți din Grays County, și le-am trimis la întrunirea asta. E un grup de femei – majoritatea proaspăt divorțate – care se adună să stea de vorbă. Toate au renunțat la prea multe și încearcă să găsească o cale de întoarcere.

Elizabeth se uită lung la bilet. Știa că Meg aștepta ca ea să spună ceva, dar parcă îi pierise graiul. Una era să se îmbete și să i se plîngă celei mai bune prietene de nefericirea ei, și alta să intre într-o cameră plină de femei străine și să declare că nu avea nici o pasiune în viață.

Spera ca zîmbetul ei să nu arate atât de fragil precum era.

– Mulțumesc, Meg. Păstrîndu-și zîmbetul, îi făcu semn chelneriței și mai comandă un martini.

Echo Beach, Oregon

Ceasul de pe noptieră desena în întuneric, unul după altul, numere roșii. La 6:30 – cu exact treizeci de minute mai devreme – Jack se întinse și decuplă soneria.

Rămase întins, uitîndu-se la dîrele de lumină care se strecurau printre lamelele jaluzelelor. Dormitorul era dungat în benzi albe și negre; straturile de întuneric făceau ca totul să pară ciudat de nefamiliar. Își dădu seama că afară ploua. Altă zi cenușie, mohorîtă. O vreme obișnuită pentru început de decembrie pe coasta Oregonului.

Elizabeth dormea lîngă el, cu părul argintiu răsfirat pe fața de pernă albă. Jack îi auzea răsuflarea ușoară și din cînd în cînd un sforăit înăbușit care însemna că era posibil să se trezească răcită. Probabil o prinsese răceala săptămîna trecută cînd fusese la Seattle.

La începutul căsniciei lor, dormeau întotdeauna ghemuiți unul într-altul, dar, undeva pe drum, simțiră nevoia de spațiu

libris
între ei. În ultimul timp ea începuse să doarmă chiar pe marginea saltei.

Însă astăzi lucrurile păreau să se schimbe în bine. În sfârșit, la patruzeci și șase de ani, lui avea să i se mai dea o șansă. O companie de televiziune începea un program săptămînal de sport, care avea să acopere principalele discipline sportive din nord-vest; compania se afiliase la NBC. Dacă primea slujba salvatoare de realizator, trebuia să facă naveta trei zile pe săptămîină, dar cum urma să obțină niște bani în plus, asta nu avea să fie un inconvenient așa de mare. Era un pas al naibii de important de la banalele reportaje locale pe care le făcea.

(Nu acolo *ar fi trebuit* el să fie, nu acolo îi era locul, dar uneori o greșeală poate să distrugă un om.)

Avea să fie iar *cineva*.

În ultimii cincisprezece ani muncise de-i ieșiseră ochii, progresînd cu pași prea mici pentru a putea fi observați. Mutîndu-se dintr-un orașel împutit în altul, își ispășise greșelile. Astăzi, în sfârșit, avea un prilej decent, o șansă să reintre în joc. Nu avea să mai scape mingea nici de-al dracului!

Se dădu jos din pat și imediat icni de durere. Clima asta umedă îi făcea zile fripte din cauza genunchilor. Strîmbîndu-se, porni șchiopătînd spre baie. Ca de obicei, fu nevoit să calce pe mostre de țesături, resturi de vopsea și reviste deschise. Birdie redehora de luni de zile dormitorul, planificînd fiecare mișcare de parcă era coordonatorul apărării într-un meci de Supercupă. Aceeași poveste și în sufragerie. În fiecare colț erau mormane de materiale, așteptînd acel moment extrem de rar – ca soția lui să ia o decizie.

Făcuse deja duș și se bărbierise cînd Elizabeth intră împleticit în baie, legîndu-și cordonul gros din bumbac de la halatul de baie.

– 'Neața, spuse ea cu un căscat. Doamne, mă simt ca bătută! Cred că am răcit. Te-ai sculat devreme.

El simți o undă de dezamăgire că ea uitase.

– Azi e ziua cea mare, Birdie. Mă duc la Seattle pentru interviul ăla.

Fruntea ei se încreți ușor, apoi își aduse aminte.

– Oh, da. Sînt sigură că ai să primești slujba.

Pe vremuri Birdie i-ar fi ridicat moralul, asigurîndu-l că totul avea să iasă bine pînă la urmă, că era destinat măreției. Dar în ultimii ani obosise; amîndoi obosiseră. Iar el ratase atîtea slujbe de-a lungul anilor încît nu era de mirare că ea nu mai credea în el.

Se străduise din răspuțeri să se prefacă fericit aici, să se convingă pe sine că tot ce dorea de la viață era să fie realizatorul emisiunii sportive locale de la prînz, care acoperea în majoritate sporturile de liceu, la categoria juniori. Însă Birdie știa că el doar tolera să trăiască în acest tîrg de nimic aflat la periferia unui oraș mare. El chiar detesta să fie o celebritate de nivel mediu. Toate astea nu făceau decît să-i aducă aminte cine fusese cîndva.

Ea îi zîmbi așa, de formă.

– Mai mulți bani or să fie grozavi, mai ales că fetele sînt la colegiu.

– Poți s-o mai spui o dată.

Atunci ea ridică privirea spre el.

– Slujba va face ca totul să fie mai bine, Jack?

Întrebarea soției îi aspiră aerul din plămîni. Doamne, era sătul de discuția asta! Nesfîrșita ei căutare a răspunsului la *ce se întîmplă cu viața noastră* era epuizantă. Cu ani în urmă, încercase să-i spună că fericirea ei nu trebuia să depindă de el. O văzuse renunțînd din ce în ce mai mult la ea. Nu putuse împiedica acest lucru, sau nu-l împiedicase, dar într-un fel era numai vina lui. Se săturase pînă peste cap de asta.

– Nu azi, Elizabeth.

Ea îi aruncă o privire jignită, cu care el deja se obișnuise.

– Bineînțeles. Știu că pentru tine e o zi mare.

– Pentru *noi*, spuse el, de-acum supărat.

Zîmbetul ei era prea luminos pentru a fi adevărat.

– Am găsit un loc unde să sărbătorim noua ta slujbă.

Schimbarea bruscă a subiectului era modul lor de a netezi momentele aspre din căsnicia lor. Ar fi putut să rămînă supărat, să forțeze o discuție, dar ce rost ar fi avut? Birdie nu riposta, și nu mai era de spus nimic nou.

– Unde?

– E o tabără într-o rezervație de urși în Alaska. Un loc unde ajungi cu avionul, stai la cort și te uiți cum trăiesc urșii grizzly în mediul lor natural. Am văzut pe Travel Channel un interviu cu patronul, Laurence John.

El își desfăcu prosopul de la talie și îl aruncă la întâmplare pe marginea căzii. Gol, se întoarse și deschise debaraua de haine, luă o pereche de chiloți, și-i puse și se întoarse spre ea.

– Credeam că o să spui să luăm cina la Heathman și să dansăm în Sala de Cristal.

Ea veni ezitant înspre el. El văzu că își răsucea verigheta – un gest nervos deprins de mult.

– Mă gîndeam că poate dacă am pleca... dacă am avea o aventură...

El știa la ce se gîndea ea, și n-ar fi mers. O nouă locație nu era decît o altă scenă pe care să se joace aceleași scenete vechi, să se rostească aceleași replici cunoscute. Totuși, o mîngîie cu blîndețe pe obraz, sperînd să nu-și demaște cinismul. Nimic nu-i dispăcea mai mult decît s-o facă să sufere, deși în ultimii ani ea devenise atît de fragilă încît sarcina de a-i proteja sentimentele era imposibilă.

– Tabăra de urși sună grozav. O să împărțim același sac de dormit?

Ea zîmbi.

– Asta se poate aranja.

El o trase la pieptul său.

– Ce-ar fi să sărbătorim aici, în patul nostru, cînd ajung acasă?

– Aș putea să-mi pun chestia aia marca Victoria Secret pe care mi-ai dăruit-o.

– N-am să mă pot concentra toată ziua. O sărută. Fu un sărut lung și dulce, plin de promisiuni. Genul de sărut pe care aproape că-l uitase. Preț de o fracțiune de secundă, își aminti ce fusese între ei odată, pe vremea cînd era incredibil de bine să facă sex. Cînd o zi petrecută în pat era alegerea excelentă.

Se dădu puțin înapoi și se uită la fața ei frumoasă și zîmbitoare. Cîndva, nu prea demult, se iubiseră necondiționat. Îi era dor de zilele acelea, de sentimentele acelea.

Poate că...

Poate că astăzi, pentru ei chiar putea să se schimbe totul.

2

Traficul în Seattle se desfășura foarte anevoios. Lui Jack nu-i venea să creadă că erau atîtea mașini pe șoseaua principală. Orașul era un tablou cenușiu, învăluit în ceață, susținut de beton. Pînă și Lake Union era astăzi posomorît ca și ploaia care nu mai contenea. La fiecare cîteva minute se auzea sunetul unui claxon și scrîșnet de cauciuc pe pavajul ud.